

Arrestnummer C1 363 / 2017
Repertoriumnummer 2017 / 1305
Datum van uitspraak 21 april 2017
Notitienummer griffie 2016/NT/550 verweerder: - Beklaagden: - - - - - -
Notitienummer parket-generaal 2016/PGG/986 2016/VJ11/550

Hof van beroep Gent

Arrest

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op 25 APR. 2017
Niet te registreren
Anja WILLEMS Fa. inspecteur a.i.

COVER 01-00000840180-0001-0044-01-01-1

2016/PGG/986 - 2016/VJ11/550

Not.nr. 66.L1.020340/2013

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr.

met maatschappelijke zetel te Wevelgem,
ingeschreven met KBO-nummer
- burgerlijke partij -

2. nr.

wonende te Heule,
- burgerlijke partij -

en van

1. nr.

COLLEGE VAN BURGEMEESTER EN SCHEPENEN VAN DE STAD
met kantoren te
- eiser tot herstel -

tegen:

1. nr.

624

geboren te op
zelfstandige,
wonende te Heule,
- verweerder -

2. nr.

(niet in de zaak in beroep)

3. nr.

618

geboren te op
architect,
wonende te Heule,
- beklaagde -

4. nr. *619*
met maatschappelijke zetel te Wortegem-Petegem,
ingeschreven met KBO-nummer
- beklaagde -

5. nr. *620*
geboren te op
bediende,
wonende te Wortegem-Petegem,
- beklaagde -

6. nr. *621*
geboren te op
elektricien,
wonende te Anzegem,
- beklaagde -

7. nr. *622*
met maatschappelijke zetel te Kortrijk,
ingeschreven met KBO-nummer
- beklaagde -

8. nr. *623*
geboren te op
metselaarsknecht,
wonende te Kortrijk
- beklaagde -

verdacht van:

te

om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek,

op niet nader te bepalen data, in de periode van 1 februari 2013 tot en met 16 oktober 2013 (stuk 23):

bij inbreuk op artikel op 4.2.1. 1° a) strafbaar gesteld door artikel 6.1.1. al.1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, gecoördineerd bij besluit van de Vlaamse regering op 15 mei 2009, de bij artikelen 4.2.1. en 4.2.15 bepaalde handelingen, hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, zonder voorafgaande vergunning de hiernavolgende bouwwerken verricht te hebben, met uitzondering van onderhoudswerken, het optrekken of plaatsen van een constructie, in strijd met de stedenbouwkundige vergunning dd. 3 november 2011

De eerste, de tweede, de derde, de vierde, de vijfde en de zesde

1. het zwembad gebouwd te hebben op een andere plaats en 90 graden gedraaid ten opzichte van het goedgekeurde plan
 2. het zwembad gebouwd te hebben met andere afmetingen, 8,93 m op 3,90 m in plaats van 8 m op 5 m
 3. een warmtepomp te hebben geplaatst juist na de gevel
- (stuk 10-11)

De eerste, de tweede, de derde, de vierde, de zevende en de achtste

4. het *poolhouse* anders geplaatst te hebben dan vergund en met andere afmetingen zoals nokhoogte van 5,12 meter in plaats van 4,5 m in strijd met het BPA dat een maximum nokhoogte voorziet van 4,5 meter
5. de nokken van het *poolhouse* 90 graden gedraaid te hebben ten opzichte van het goedgekeurde plan

Met de omstandigheid voor de derde, de vierde, de vijfde, de zesde, de zevende en de achtste dat de telastleggingen gepleegd werden door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, in de zin van artikel 6.1.1., al. 2 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

- perceel :
- perceel :

PAGE 01-00000840180-0004-0044-01-01-4

- perceel :
aard en oppervlakte:
- perceel : handelshuis, 3 a 57 ca
- perceel : tuin, 3 a 20 ca
- perceel : huis, 4 a, 45 ca

wijk en nummer van het kadaster: en
en de eigenaars ervan geïdentificeerd zijnde als: en
, beiden wonende te
die de eigendomstitel hebben verkregen krachtens
- perceel : de akte van aankoop van
- percelen : akte van aankoop van en op

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, kamer 12, besliste bij vonnis van 16 maart 2016 op tegenspraak als volgt:

“Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3, A4 en A5 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot een geldboete van 500,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 3.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.*

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 250,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 1.500,00 EURO effectief, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 25 dagen.

Zegt dat bij eventuele uitvoerbaarheid van het deel van de geldboete dat met uitstel van tenuitvoerlegging is opgelegd, en bij gebrek aan betaling van deze geldboete binnen de

wettelijke termijn, dit deel van de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 25 dagen.

Verplicht tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).

(2. niet in de zaak voor het hof)

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2, A3, A4 en A5 bewezen in hoofde van

Veroordeelt wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot een geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 750,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 4.500,00 EURO effectief, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 75 dagen.

Zegt dat bij eventuele uitvoerbaarheid van het deel van de geldboete dat met uitstel van tenuitvoerlegging is opgelegd, en bij gebrek aan betaling van deze geldboete binnen de wettelijke termijn, dit deel van de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot een geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.

Aangezien de op te leggen straf een geldboete van 120.000,00 euro niet te boven gaat en de veroordeelde nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van 72.000,00 euro of meer, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 1.000,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 6.000,00 EURO EFFECTIEF.

Verplicht tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere

bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot een geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.*

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 750,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 4.500,00 EURO effectief, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 75 dagen.

Zegt dat bij eventuele uitvoerbaarheid van het deel van de geldboete dat met uitstel van tenuitvoerlegging is opgelegd, en bij gebrek aan betaling van deze geldboete binnen de wettelijke termijn, dit deel van de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht *tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.*

Verplicht *tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke*

geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A1, A2 en A3 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.*

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 100,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 600,00 EURO effectief, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 10 dagen.

Zegt dat bij eventuele uitvoerbaarheid van het deel van de geldboete dat met uitstel van tenuitvoerlegging is opgelegd, en bij gebrek aan betaling van deze geldboete binnen de wettelijke termijn, dit deel van de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht *tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.*

Verplicht *tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).*

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A4 en A5 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen tot een geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.*

Aangezien de op te leggen straf een geldboete van 120.000,00 euro niet te boven gaat en de veroordeelde nog niet werd veroordeeld tot een geldboete van 72.000,00 euro of meer, de opgelegde straf een voldoende waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 750,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 4.500,00 EURO EFFECTIEF.

Verplicht *tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.*

Verplicht *tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).*

Verklaart de feiten van de tenlasteleggingen A4 en A5 bewezen in hoofde van

Veroordeelt *wegens de gezamenlijk bewezen verklaarde feiten van de voormelde tenlasteleggingen A4 en A5 tot een geldboete van 2.000,00 euro, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 12.000,00 euro, met uitstel zoals hierna bepaald.*

Aangezien de straf niet meer dan vijf jaar gevangenis bedraagt, de betrokkene nog geen veroordeling heeft ondergaan tot een criminele straf of tot een correctionele hoofdgevangenisstraf van meer dan drie jaar, de opgelegde straf een voldoende

waarschuwing zal uitmaken om het plegen van andere of analoge misdrijven te voorkomen, gelast dat de tenuitvoerlegging van bovenstaande geldboete zal uitgesteld worden voor de duur van drie jaar, ter uitzondering van 500,00 euro effectief, wettelijk te verhogen met 50 opdecimes, hetzij x 6, en aldus gebracht op 3.000,00 EURO effectief, mits de veroordeelde gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf pleegt dat de veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan zes maanden zonder uitstel of tot een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99bis Sw., ten gevolge heeft gehad.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de wettelijke termijn de uitgesproken effectieve geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 50 dagen.

Zegt dat bij eventuele uitvoerbaarheid van het deel van de geldboete dat met uitstel van tenuitvoerlegging is opgelegd, en bij gebrek aan betaling van deze geldboete binnen de wettelijke termijn, dit deel van de geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 90 dagen.

Verplicht tot betaling van de bijzondere vergoeding van 51,20 euro opgelegd in uitvoering van het artikel 91 van het K.B. van 28.12.1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken.

Verplicht tot betaling van eenmaal de bijdrage van 25 euro, te verhogen met 50 opdecimes, hetzij 150,00 euro, tot financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, overeenkomstig artikel 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen en gelet op artikel 1 van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimes op de strafrechtelijke geldboeten, zoals laatst gewijzigd door artikel 2 van de wet van 28 december 2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (II).

Beveelt en op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, de herstelmaatregel, zoals hierna bepaald, op de percelen gelegen te kadastraal bekend, uit te voeren:

- het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, wat de volledige afbraak van het poolhouse inhoudt;*

en dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van het College van Burgemeester en Schepenen van de stad _____ en de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door _____, _____ en _____ een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het College van Burgemeester en Schepenen van de stad _____, indien het herstel niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijnen, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, op kosten van de veroordeelden.

Verklaart de burgerlijke partijstelling van _____ en _____ ontvankelijk.

Veroordeelt _____ en _____ solidair tot het herstel in natura van de door de burgerlijke partijen geleden schade, hetgeen inhoudt de volledige afbraak van het poolhouse, gelegen te _____, kadastraal bekend _____, en _____ dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde is gegaan.

Zegt voor recht dat op vordering van _____ en _____ door _____ en _____ een dwangsom van 250 euro zal worden verbeurd per dag vertraging in de nakoming van deze veroordeling.

Veroordeelt _____ en _____ solidair, overeenkomstig artikel 162 bis lid 1 van het Wetboek van Strafvordering, tot betalen aan de burgerlijke partijen _____ en _____ van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.Wb. begroot door de rechtbank op 1.320,00 euro. (art. 2 KB 26.10.2007).

Verleent aan _____ en _____ voorbehoud voor eventuele schade die wordt geleden naar aanleiding van de oprichting van het zwembad dat het voorwerp uitmaakt van de tenlasteleggingen A1 en A2.

Verleent eveneens voorbehoud aan _____ er _____ in zoverre zij op heden tevens de veroordeling vorderen van _____ en _____ om overeenkomstig artikel 162 bis lid 1 van het Wetboek van Strafvordering een rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022 Ger.Wb. te betalen.

Overeenkomstig artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek Strafvordering worden de (overige) burgerlijke belangen ambtshalve aangehouden.

Veroordeelt

solidair tot de gerechtskosten, begroot op 405,69 euro.

en

Overtuigingsstukken

Nihil

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 6 april 2016 door ;
- 13 april 2016 door ;
- 13 april 2016 door en ;
- 15 april 2016 door ;
- 15 april 2016 door ;
- 15 april 2016 door ;
- 21 april 2016 door het openbaar ministerie tegen
en

1.3. Op de terechtzitting van 25 november 2016 legde het hof op vraag van alle partijen conclusietermijnen vast en bepaalde het hof de rechtsdag op donderdag 23 februari 2017.

Alle conclusies werden binnen de vastgelegde termijnen op de griffie neergelegd.

1.4 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 23 februari 2017 in het Nederlands:

- de beklaagde, , in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Arne Devriese, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- de beklaagden, , en , in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Henri Nottebaert voor meester Jacques Vander Schelden, beiden advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de beklaagde, en , in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester Pieter Soens, advocaat met kantoor te Kortrijk,

- de verweerder, , vertegenwoordigd door meester Pieter Soens, advocaat met kantoor te Kortrijk, voor meester Philippe Vandromme, advocaat met kantoor te Izegem,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partijen en in hun middelen vertegenwoordigd door meester Meindert Gees, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- de eiser tot herstel, in haar middelen vertegenwoordigd door meester Bart De Becker, advocaat met kantoor te Kortrijk.

De zaak werd voor sluiten van de debatten gesteld op de terechtzitting van 24 februari 2017 teneinde meester Philippe Vandromme toe te laten zelf te pleiten voor zijn cliënt

Het hof hoorde op de terechtzitting van 24 februari 2017 in het Nederlands:

- de verweerder, , in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester Philippe Vandromme, advocaat met kantoor te Izegem,
- de beklaagde, , vertegenwoordigd door meester Philippe Vandromme, advocaat met kantoor te Izegem, voor meester Arne Devriese, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- de beklaagden, en , vertegenwoordigd door meester Philippe Vandromme, advocaat met kantoor te Izegem, voor meester Jacques Vander Schelden, advocaat met kantoor te Oudenaarde,
- de beklaagden, en , vertegenwoordigd door meester Philippe Vandromme, advocaat met kantoor te Izegem, voor meester Pieter Soens, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van Jan De Clercq, advocaat-generaal,
- de burgerlijke partij , in haar middelen vertegenwoordigd door meester Meindert Gees, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- de burgerlijke partij in zijn middelen vertegenwoordigd door meester Meindert Gees, advocaat met kantoor te Kortrijk,
- de eiser tot herstel, in haar middelen vertegenwoordigd door meester Bart De Becker, advocaat met kantoor te Kortrijk.

Het hof sloot de debatten op de terechtzitting van 24 februari 2017 en stelde de zaak voor uitspraak van het arrest naar de terechtzitting van 21 april 2017.

2. De aanhangig makende rechtstreekse dagvaarding van het openbaar ministerie werd overgeschreven in het hypotheekkantoor van het gebied waar het goed gelegen is, zodat voldaan is aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 6.2.1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Deze dagvaarding werd ook ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente, c.q. stad, waar het goed gelegen is.

3.1 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekende de beklagde hoger beroep aan met een op 6 april 2016 door zijn raadsman ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een beperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk *“enkel op burgerlijk gebied”*.

Op de griffie werd op 6 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievensformulier hoger beroep), gedateerd op 6 april 2016, neergelegd. Als grieven werden in het grievensformulier de rubrieken op burgerlijk gebied 2.1, 2.3 en 2.5 aangevinkt, respectievelijk *“ontvankelijkheid”*, *“schadebegroting (cijfers)”* en *“andere”*.

De grieven *“ontvankelijkheid”* en *“schadebegroting (cijfers)”* zijn een nauwkeurige inbreng van grieven. De rubriek *“andere”* (op burgerlijk gebied) werd niet gepreciseerd, zonder dat het hof van oordeel is dat er daardoor sprake zou zijn van niet-nauwkeurige grieven die tot het verval van het hoger beroep moeten leiden.

De verklaring van hoger beroep en het grievensformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklagde is ontvankelijk.

3.2 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekende de beklagde hoger beroep aan met een op 13 april 2016 door zijn raadsman ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk tegen alle beschikkingen.

Op de griffie werd op 13 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievensformulier hoger beroep), gedateerd op 13 april 2016, neergelegd. De grieven werden in het grievensformulier nauwkeurig ingebracht, namelijk door het aanvinken van op strafgebied de rubriek 1.8 *“andere maatregelen”*, met precisering: *“herstelmaatregelen met daaraan gekoppelde modaliteiten (hersteltermijn + dwangsom)”* en

op burgerlijk gebied rubriek 2.5 andere, met precisering: *“herstelmaatregelen met daaraan gekoppelde modaliteiten (hersteltermijn + dwangsom)”*.

Het grievenformulier bevat een bijlage, genoemd *“bijlage bij het grievenformulier hoger beroep”* waarin op meer omstandige wijze de grieven worden toegelicht.

De verklaring van hoger beroep en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklaagde _____ is ontvankelijk.

3.3 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekenden de beklaagde _____ en _____ hoger beroep aan met een op 13 april 2016 door haar raadsman ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk tegen alle beschikkingen.

Op de griffie werd voor elk van deze beklaagden op 13 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievenformulier hoger beroep), gedateerd op 13 april 2016, neergelegd. De grieven werden in het grievenformulier telkens ingebracht door het aanvinken op strafgebied van de rubrieken 1.1, 1.2 1.3, 1.4, 1.6, 1.8, 1.10, namelijk respectievelijk *“schuldigverklaring”*, *“kwalificatie van het misdrijf”*, *“voorschriften betreffende de rechtspleging”*, *“strafmaat”*, *“niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting”*, *“andere maatregelen : herstelmaatregel – dwangsom”*, *“schending EVRM”* en op burgerlijk gebied van de rubrieken 2.1, 2.2, 2.3, 2.4 en 2.5 andere, namelijk *“ontvankelijkheid”*, *“causaal verband”*, *“schadebegroting (cijfers)”*, *“intresten”* en *“andere”*.

De grieven *“voorschriften betreffende de rechtspleging”* en *“schending EVRM”* op strafgebied en *“andere”* op burgerlijk gebied werden niet gepreciseerd, zonder dat het hof van oordeel is dat er daardoor sprake zou zijn van niet-nauwkeurige grieven die tot het verval van het hoger beroep moeten leiden.

De verklaring van hoger beroep en het grievenformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het respectievelijke hoger beroep van de beklaagden _____ en de _____ is ontvankelijk.

3.4 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekende de beklaagde _____ hoger beroep aan met een op 15 april 2016 door zijn raadsman ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk tegen alle beschikkingen.

Op de griffie werd op 15 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievensformulier hoger beroep), gedateerd op 15 april 2016, neergelegd. De grieven werden in het grievensformulier nauwkeurig ingebracht door het aanvinken op strafgebied van de rubrieken 1.1, 1.4 en 1.6, namelijk respectievelijk "*schuldigverklaring*", "*strafmaat*" en "*niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting*" en op burgerlijk gebied rubriek 2.5 "*andere*", met precisering: "*het aangehouden voorbehoud*".

De verklaring van hoger beroep en het grievensformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklaagde _____ is ontvankelijk.

3.5 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekende de beklaagde _____ hoger beroep aan met een op 15 april 2016 door zijn raadsman ter griffie van de voormelde rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk tegen alle beschikkingen.

Op de griffie werd op 15 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievensformulier hoger beroep), gedateerd op 15 april 2016, neergelegd. De grieven werden in het grievensformulier nauwkeurig ingebracht door het aanvinken op strafgebied van de rubrieken 1.1, 1.4 en 1.6, namelijk respectievelijk "*schuldigverklaring*", "*strafmaat*" en "*niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting*", en op burgerlijk gebied rubriek 2.5 "*andere*", met precisering: "*het aangehouden voorbehoud*".

De verklaring van hoger beroep en het grievensformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklaagde _____ is ontvankelijk.

3.6 Tegen het vonnis van 16 maart 2016 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, tekende de beklaagde _____ hoger beroep aan met een op 15 april 2016 door haar raadsman ter griffie van de voormelde

rechtbank gedane verklaring, waarbij tegen dit vonnis een onbeperkt hoger beroep werd ingesteld, namelijk tegen alle beschikkingen.

Op de griffie werd op 15 april 2016 overeenkomstig artikel 204 Wetboek van Strafvordering een verzoekschrift (grievensformulier hoger beroep), gedateerd op 15 april 2016, neergelegd. De grieven werden in het grievensformulier nauwkeurig ingebracht door het aanvinken op strafgebied van de rubrieken 1.1, 1.4 en 1.6, namelijk respectievelijk “*schuldigverklaring*”, “*strafmaat*” en “*niet toepassen van het gevraagde gewoon uitstel – probatie-uitstel – gewone opschorting – probatie-opschorting*”, en op burgerlijk gebied rubriek 2.5 “*andere*”, met precisering: “*het aangehouden voorbehoud*”.

De verklaring van hoger beroep en het grievensformulier werden binnen de termijnen bepaald in artikel 203 Wetboek van Strafvordering en geldig naar de vorm respectievelijk gedaan en ingediend.

Het hoger beroep van de beklaagde

is ontvankelijk.

3.7 Het openbaar ministerie tekende tegen het voormelde vonnis van 16 maart 2016 hoger beroep aan bij verklaring van beroep gedaan ter griffie op 21 april 2016 en dit tegen de beklaagden

en . Tevens werd door het openbaar ministerie op 21 april 2016 ter griffie een verzoekschrift ingediend dat nauwkeurig de grieven tegen het bestreden vonnis bepaalt, namelijk naast een volgappel (rubriek 1.12 met uitgebreide precisering: “*(...) volgt het openbaar ministerie de ingestelde hoger beroepen*”), ook een zelf aangeduide grief door aanvinken van rubriek 1.4 “*strafmaat*”, met precisering: “*de wenselijkheid een strengere bestraffing te laten beoordelen door de hogere rechter*”.

Het hoger beroep van het openbaar ministerie werd tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld en er werd voldaan aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 204 Wetboek van Strafvordering.

Het hof stelt vast dat het hoger beroep van het openbaar ministerie ontvankelijk is.

3.8 Het hof beslist in het voorliggende arrest binnen de perken van de hoger beroepen en de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering, zoals aangevuld bij artikel 94 van de wet van 5 februari 2016.

In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van het voormelde artikel 210 op te werpen.

4. Het hof verwijst naar het feitenoverzicht onder de randnummers 1 tot en met 24 van het bestreden vonnis en maakt dit overzicht tot het zijne in de volgende zin en mate:

4.1 De oorspronkelijk eerste beklagde _____ en oorspronkelijk tweede beklagde _____ waren op het ogenblik van de feiten gehuwd en in gemeenschap van goederen eigenaar van een perceel grond gelegen aan de _____ te _____ en kadastraal bekend als _____.

Dit perceel bevindt zich volgens het gewestplan “Kortrijk” (KB 4 november 1977) in woongebied.

Het perceel is tevens gelegen binnen de omtrek van het Bijzonder Plan van Aanleg ‘ _____ ’, waarbij het grootste gedeelte van de thans geïsoleerde constructies gesitueerd zijn in de ‘zone voor private tuin’.

4.2 Op 20 juli 2011 dienden _____ en zijn toenmalige echtgenote een aanvraag in tot het verkrijgen van een stedenbouwkundige vergunning met betrekking tot het bouwen van een *poolhouse* en zwembad op de (deel)percelen kadastraal gekend als _____ en _____.

Het aanvraagdossier en de erbij gevoegde plannen werden opgesteld door de _____, waarvan de beklagde _____ de statutaire zaakvoerder is.

Bij besluit van 3 november 2011 van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ werd de stedenbouwkundige vergunning onder voorwaarden verleend.

4.3 Tot op 31 januari 2013 werd er niet aangevangen met de uitvoering van deze stedenbouwkundige vergunning.

Op deze datum werd vervolgens door _____, werkzaam bij de _____, de hiernavolgende e-mail gestuurd naar de dienst stedenbouw van de stad _____:

“(…) De vergunning is bekomen voor de werken op perceel _____. Nu heeft de bouwheer de aanpalende eigendom (perceel _____) gekocht en overweegt om het zwembad 90° te draaien over beide percelen. De afmetingen ervan blijven behouden. Voorstel hiervan in bijlage.

Zou het nodig zijn deze wijziging via een stedenbouwkundige vergunning te laten verlopen?”

4.4 Bij e-mail van 1 februari 2013 werd hierop uitvoerig geantwoord door _____, werkzaam bij de dienst stedenbouw van de stad _____, waarbij werd verwezen naar de algemene toepasselijke wetgeving, zoals onder meer:

- het feit dat bij de berekening van de oppervlakte in geval van vrijstelling van vergunning voor niet-overdekte constructies tot maximaal 80 vierkante meter per goed in zijtuin en

achtertuint, er rekening moet gehouden worden met alle bestaande niet-overdekte constructies;

- het feit dat deze niet-overdekte constructies, om vrijgesteld te worden van vergunning, minder dan 30 meter van de woning verwijderd dienen te zijn.

4.5 Op 7 februari 2013 omstreeks 9u46 mailde het “aangepast ontwerp” door aan de eerste beklagde. Diezelfde dag, omstreeks 11u03, werd de hiernavolgende mail gestuurd naar de beklagde :

“Intussen hebben we de oppervlaktes eens nagezien.

De nieuwe positie van het zwembad (+ terras) beslaat een oppervlak van 78m². Stedenbouwkundig is dit geen probleem om zonder vergunning te werken. (algemene regelgeving voor niet overdekte constructies tot maximaal 80 m²)

Echter door het opschuiven van de poolhouse komt er 11m² bij, eventueel een tuinhuis van 16m² en een toegangspad van 22m² zorgt voor een totale afwijkende oppervlakte (tov bouwvergunning) van 127m². Dit impliceert dat de wijzigingen toch met een nieuwe bouwaanvraag moeten gebeuren.

Ook het zomaar verplaatsen van de poolhouse kan voor problemen zorgen. Er zouden klachten kunnen komen dat deze niet overeenkomt met de positie van de bouwvergunning. De poolhouse staat wel op 1 m van de perceelgrens (volgens het BPA), maar de nieuwe positie wordt best aangevraagd om klachten te vermijden.

Als we het tuinhuis buiten beschouwing laten en het toegangspad ook (of voorzien in kiezel / dolomiet), is enkel de poolhouse nog een probleem. In feite moet deze dan iets kleiner worden om geen extra verharde oppervlakte te verkrijgen en aan de uitlijning van het zwembad te voldoen.

De rand van het terras dient wel op 1 m van de perceelgrens te liggen, wat nu ± 90 cm is.

Het is zo dat er wel een bouwvergunning is voor ± 203 m² aan verharde oppervlakte (incl. poolhouse). Het stuk dat in het nieuwe ontwerp niet meer verhard wordt zouden we kunnen aftrekken van de totale oppervlakte en aantonen dat we met dit nieuwe ontwerp binnen de vergunde oppervlakte blijven. Dit moet echter aanvaard worden door de dienst stedenbouw, wat het risico inhoud(t) dat ze de wijzigingen te groot vinden om zonder vergunning te laten passeren.”

4.6 Vervolgens werd met de uitvoering van deze bouwwerken aangevat in de loop van de maand februari 2013. Het zwembad werd aangelegd in de maand februari 2013; tevens werden de grondwerken voor het *poolhouse* uitgevoerd. De oprichting van het *poolhouse* dateert van mei 2013. Op het ogenblik van de vrijwillige stillegging van de werken op 16 oktober 2013 waren deze nog niet voltooid.

4.7 De beklagde stelde het aanvraagdossier op en stond de bouwheer bij in het uitvoeren van en het uitoefenen van toezicht over deze werken.

De vierde beklagde _____ is de firma die het zwembad heeft geplaatst en de verhardingswerken en funderingswerken aan het *poolhouse* en de diverse terrassen heeft uitgevoerd. De beklagde _____ is gedelegeerd bestuurder van deze vennootschap. De beklagde _____ is werkzaam bij vermelde firma en is de werfleider van de kwestieuze werken.

De beklagde _____ is de firma die de ruwbouwwerken aan het *poolhouse* heeft uitgevoerd; de beklagde _____ is haar zaakvoerder.

4.8 Op 3 juni 2013 zond de raadsman van de burgerlijke partijen een brief aan het college van burgemeester en schepenen van de stad _____, waarin de kwestieuze stedenbouwkundige inbreuken werden gesignaleerd. Op dezelfde dag werd ook de bouwheer aangeschreven en in gebreke gesteld.

Op 14 juni 2013 reageerde de bouwheer niet akkoord te kunnen gaan met de inhoud van de brief van 3 juni 2013.

4.9 Op 9 juni 2013 ging een ambtenaar van de dienst stedenbouw van de stad _____ ter plaatse en nam hij een drietal foto's (zie stukken 49, 50 en 51 strafdossier). Hieruit kan worden afgeleid dat deze bouwwerken op dat ogenblik nog volop aan de gang waren.

4.10 _____ legde op 16 oktober 2013 namens de burgerlijke partij _____ bij de lokale politiezone VLAS klacht neer tegen de bouwheer. Zij verklaarde dat het perceel aan de _____ te _____ met daarop een meergezinswoning, eigendom is van de _____ en dat deze schade leed als gevolg van de (wederrechtelijke) oprichting van de naast gelegen constructies. Zij verklaarde dat het aanvraagdossier onvolledig en foutief was, dit gezien er geen melding werd gemaakt van de aanwezigheid van de vergunde ramen in haar meergezinswoning, en dat de kwestieuze constructies daarenboven in strijd met deze stedenbouwkundige vergunning werden opgericht.

4.11 De politie stelde vervolgens op 6 november 2013 ter plaatse vast dat de constructies inderdaad op de hiernavolgende punten afweken van de stedenbouwkundige vergunning van 3 november 2011:

- het zwembad werd gebouwd op een andere plaats dan vergund, namelijk gedeeltelijk op het kadastraal perceel _____, en 90 graden gedraaid ten aanzien van de vergunde locatie;
- het zwembad werd gebouwd met andere afmetingen dan vergund, namelijk 8,93 m op 3,90 m in plaats van de vergunde 8 m op 4,50 m;
- er werd een niet-vergunde warmtepomp geplaatst net na de gevel;
- het *poolhouse* werd eveneens anders geplaatst dan vergund en met andere afmetingen dan vergund, namelijk een nokhoogte van 5,12 m in plaats van de

- vergunde 4,50 m; deze vergunde nokhoogte van 4,50 m was trouwens reeds een afwijking op de voorschriften van het BPA;
- de nokken van het *poolhouse* werden 90 graden gedraaid ten opzichte van het goedgekeurde plan.

Dit alles had (en heeft nog steeds) tot gevolg dat de zijgevel van het *poolhouse* gebouwd werd op ongeveer één meter afstand van de perceelscheiding met de gemeenschappelijke muur aan het terras van de woning eigendom van . De afstand tot de achtergevel van deze eengezinswoning bedraagt 3,31 meter.

4.12 Inmiddels dienden de oorspronkelijk eerste en tweede beklagde op 2 oktober 2013 een regularisatie-aanvraag in, strekkende tot de "*regularisatie van een poolhouse en zwembad*" op de percelen , en . Nadat een negatief advies werd verleend trokken zij op 22 november 2013 deze aanvraag terug in.

4.13 In zijn verhoor van 22 oktober 2013, verklaarde de beklagde , dat het de bouwheer was die beslist had om de plannen niet uit te voeren zoals vergund, en dat hij de bouwheer per e-mail van 7 februari 2013 had ingelicht van het feit dat hiervoor een nieuwe stedenbouwkundige vergunning vereist was. Hij maakte op dezelfde datum een "*eenvoudige schets*" met de nieuwe inplanting van het *poolhouse* en het zwembad.

4.14 In zijn verhoor van 8 november 2013, verklaarde de beklagde dat hij de enige zaakvoerder is van de die in de periode van mei 2013 tot juni 2013 de bovengrondse metselwerken aan het *poolhouse* en het plaatsen van een metalen dakconstructie op deze *poolhouse* had uitgevoerd. De werken werden uitgevoerd zoals de bouwheer hem had gevraagd, gebaseerd op schetsen die hij gekregen had op de werf en waarop de "*aangepaste*" inplanting stond. Hij ging ervan uit dat de *poolhouse* op die plaats wel degelijk vergund was. Hij gaf verder toe dat hij wist dat de schetsen en afmetingen waarop hij zich gebaseerd heeft afweken van de stedenbouwkundige vergunning.

4.15 In zijn verhoren van 20 november 2013 en 27 mei 2014 en zijn aanvullende brief van 28 november 2013, stelde de beklagde dat hij de persoon is die binnen de in het dossier de beslissingen heeft genomen, en dat de in de periode van 26 februari 2013 tot 23 april 2013 de grondwerken heeft uitgevoerd voor het plaatsen van het kwestieuze zwembad en het bouwen van het *poolhouse*, evenals het installeren van het zwembad zelf. Hij stelt de werken te hebben uitgevoerd zoals gevraagd door de eigenaar. Aangezien het plaatsen van een zwembad volgens hem vergunningsvrij is, stelt hij geen plannen gevolgd te hebben. De werken werden ter plaatse uitgevoerd en opgevolgd door de werfleider . Deze laatste heeft als werfleider "*in nauwe samenwerking met de architect en bouwheer*" de werken uitgevoerd en opgevolgd "*volgens de wensen van de bouwheer en volgens de plannen van de architect*" aan hen overgemaakt.

4.16 In zijn verhoor op 27 mei 2014 bevestigde de beklaagde _____ dat hij de kwestieuze werken van nabij heeft opgevolgd "*in nauwe samenwerking met de bouwheer en de architect*". De beklaagde _____ had de grondwerken uitgevoerd voor het plaatsen van het zwembad, de betonwerken rondom het zwembad en het gieten van de funderingen en het plateau voor het *poolhouse*, evenals het plaatsen van het zwembad zelf. Hij ging ervan uit dat dit alles wel degelijk vergund was en heeft geen stedenbouwkundige vergunning opgevraagd. De architect die toezicht hield op de werken was de beklaagde _____

4.17 Inmiddels werd op 5 november 2013 door de raadsman van de burgerlijke partijen de opdracht gegeven om de oorspronkelijk eerste en tweede beklaagde te dagvaarden voor de zevende kamer, zetelende in burgerlijke zaken, van de toenmalige rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk. Op de inleidingszitting van 23 december 2013 werden door partijen onderling conclusietermijnen bepaald en werd de rechtsdag bepaald op 24 november 2014. Op de zitting van 16 maart 2015 werd deze zaak uitgesteld gelet op het huidige strafonderzoek.

4.18 Op de zitting van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ van 5 mei 2014 werd beslist om een herstelvordering strekkende tot het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, voor eensluidend advies over te maken aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. Op 17 juli 2014 verleende deze Raad een positief advies nopens de herstelvordering.

4.19 Vervolgens werd door de oorspronkelijk eerste en tweede beklaagde op 20 oktober 2014 een nieuwe aanvraag tot regularisatievergunning ingediend. Deze aanvraag werd op 23 januari 2015 evenwel terug ingetrokken, na bespreking met de dienst *bouwen-milieu-wonen* van de stad _____ en gelet op de inmiddels tussengekomen beslissing van de deputatie van West-Vlaanderen van 15 januari 2015 (cfr. infra).

4.20 Inmiddels werd door de burgerlijke partijen eveneens op 22 oktober 2014 een administratief beroep ingesteld bij de deputatie van de provincieraad van West-Vlaanderen tegen de stedenbouwkundige vergunning van 3 november 2011. Bij besluit van 15 januari 2015 werd dit beroep gegrond verklaard en werd de stedenbouwkundige vergunning derhalve geweigerd.

4.21 Vervolgens werd op 24 maart 2015 opnieuw een aanvraag tot regularisatievergunning ingediend door de beklaagde _____ strekkende tot het "*regulariseren van poolhouse en zwembad – aanpassen bestaande ruwbouw*".

4.22 Op de zitting van 18 mei 2015 werd door het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ beslist een nieuwe herstelvordering in te leiden en voor advies voor te leggen aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. In deze herstelvordering wordt thans

het herstel in de oorspronkelijke toestand van het *poolhouse* gevorderd. Op 16 juli 2015 verleende de raad een positief advies nopens deze herstellvordering.

4.23 Op 15 juni 2015 verleende het college van burgemeester en schepenen van de stad aan de beklagde een stedenbouwkundige vergunning strekkende tot het *“regulariseren van poolhouse en zwembad – aanpassen bestaande ruwbouw”*.

5. Op grond van het bestreden vonnis van 16 maart 2016 dat voor de beklagden en niet bestreden is op strafrechtelijk gebied, staat het vast dat deze beklagden elk schuldig zijn aan de enige telastlegging, onderdelen 1 tot en met 5 (door de eerste rechter aangeduid als de telastlegging A, met de onderdelen A.1 tot en met A.5) en de straf die hen respectievelijk hiervoor in het bestreden vonnis werd opgelegd definitief is.

6. In conclusies voor het hof voert de beklagde aan in zijn *“beroepschrift”* van 13 april 2016 te hebben aangegeven *“zich te kunnen verzoenen met (de door de eerste rechter opgelegde) straf, op voorwaarde dat het (openbaar ministerie) eveneens berustte.”* En dat *“op de inleidingszitting (...) de procureur-generaal (inderdaad berustte) in deze uitspraak ten aanzien van (de beklagde)”*.

Artikel 206 Wetboek van Strafvordering voorziet geen mogelijkheid om op voorwaardelijke wijze afstand van beroep te doen, naargelang het standpunt van een andere partij. Het openbaar ministerie, noch de beklagde deed op de wijze bepaald in artikel 206 Wetboek van Strafvordering afstand van beroep. Het hof kan dergelijke afstand ook niet impliciet vaststellen.

De beklagde kan zijn schuld aan de hem te last gelegde feiten voor het hof ook niet langer betwisten, gezien hij geen grieven inbracht tegen de beslissingen op strafgebied (onder 1. strafgebied van het grievenformulier, zoals bepaald door het koninklijk besluit werd enkel rubriek 1.8 met betrekking tot de herstelmaatregelen met daaraan gekoppelde modaliteiten (hersteltermijn + dwangsom) aangekruist) en ook het openbaar ministerie tegen hem geen hoger beroep instelde. De opmerking van de beklagde is dan ook zonder relevantie.

Wat betreft de beklagde herhaalt het hof dat het enkel te beslissen heeft over de beslissing met betrekking tot de herstelmaatregel.

6.1 De feiten van de enige telastlegging, onderdelen 1, 2 en 3, zijn voor het hof bewezen gebleven voor elk van de beklagden en

Het plaatsen van het zwembad en het poolhouse, met de voorbereidende (grond)werken daartoe, werd uitgevoerd door (en voor de rekening van) de beklaagde _____, voor wie de beklaagde _____ de beslissingen nam. Het waren werken die verband hielden met de verwezenlijking van het doel en de waarneming van de belangen van de beklaagde _____, die zoals de benaming aangeeft onder meer zwembaden bouwt.

Ten onrechte verschuilen deze beklaagden zich achter het feit dat zij de werken enkel overeenkomstig de vraag van de bouwheer zouden hebben uitgevoerd en dat het plaatsen van een zwembad vergunningsvrij zou zijn. Als professioneel aannemer, op grond waarvan voor deze beklaagden ook de verzwarende omstandigheid van artikel 6.1.1.1, tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening geldt, moeten deze beklaagden bij het aannemen van dergelijke werken, die niet beperkt waren tot het zwembad, en vóór de uitvoering ervan nagaan of voor deze werken een nog geldende stedenbouwkundige vergunning vereist is en voorhanden is, wat zij *in casu* nalieten.

De beklaagde _____ was voor de beklaagde _____ de werfleider voor de uitvoering van de werken. Hij verklaarde aan de politie (stukken 252-253): *“(A)ls werfleider heb ik de werken van nabij opgevolgd in nauwe samenwerking met de bouwheer (...) en de architect _____”*. Hij had met de bouwheer verschillende werfvergaderingen, waarbij de architect niet aanwezig was en waarvan geen verslagen werden opgesteld. Verder voerde hij aan dat wanneer de zwembaden plaatst, nooit de stedenbouwkundige vergunning noch de goedgekeurde plannen worden gevraagd, wat de eigen strafrechtelijke fout van deze rechtspersoon bevestigt.

De verklaringen van de beklaagde _____ en van de beklaagde _____ tonen aan dat de beklaagde _____ niet zo was georganiseerd dat deze systematische controle bij dergelijke werken mogelijk was en effectief werd uitgevoerd, wat een eigen strafrechtelijke fout van deze beklaagde uitmaakt.

Het plaatsen van de warmtepomp (onderdeel 3 van de enige telastlegging), maakte voorwerp uit van de hiervoor vermelde werken, en is de hiervoor vermelde beklaagden in de hiervoor vermelde zin toe te rekenen, net als de feiten van de onderdelen 1 en 2 van de enige telastlegging.

De beklaagden voeren geen rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid aan, noch maken zij dit enigszins aannemelijk.

Voor de vermelde beklaagden is het vereiste algemeen opzet dan ook bewezen.

Volledigheidshalve verwijst het hof naar de overwegingen van de eerste rechter onder de randnummers 28.1 en 28.2 van het bestreden vonnis.

6.2 De feiten van de onderdelen 4 en 5 van de enige telastlegging zijn voor het hof eveneens bewezen gebleven voor elk van de beklaagden _____ en _____.

De beklaagde _____ voerde als aannemer de ruwbouwwerken van het poolhouse uit.
De beklaagde _____ is de zaakvoerder van deze vennootschap.

Deze beklaagden betwisten ook voor het hof niet dat zij de hen te last gelegde feiten hebben gepleegd. Zij voeren aan te goeder trouw te hebben gehandeld.

De feiten kunnen de beklaagden materieel worden toegerekend: de _____ voor wiens rekening de feiten werden gepleegd, handelde door toedoen van haar zaakvoerder. De beklaagde _____ is een bedrijf van aanneming van bouwwerken: de werken hielden verband met de verwezenlijking van haar doel en de waarneming van haar belangen.

Binnen de _____ was er onvoldoende aandacht voor de naleving van de stedenbouwkundige verplichtingen, wat het hof ook kan afleiden uit de strafbare gedragingen van haar zaakvoerder. Dit maakt een eigen strafrechtelijke fout van de rechtspersoon uit.

Nu het schuldbestanddeel van een misdrijf zoals *in casu* bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, leidt het hof het bestaan van dit opzet geldig af uit het door de hiervoor vermelde beklaagden gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit hen respectievelijk kan worden toegerekend, terwijl de beklaagden geen rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid aanvoeren, noch enigszins aannemelijk maken. Het bestaan van goede trouw bij het stellen van de strafbare gedraging, zoals aangevoerd, is in geval van algemeen opzet zonder relevantie en doet geen afbreuk aan het vastgestelde opzet.

Voor de volledigheid verwijst het hof naar de overwegingen van de eerste rechter onder de randnummers 29.1 en 29.2 van het bestreden vonnis en maakt deze tot de zijne.

6.3 Het hof beantwoordt de middelen en argumenten van de beklaagden wat betreft de beslissing over de schuldvraag, ontwikkeld in hun resp. conclusies, verder als volgt:

6.3.1 Wat betreft de beklaagden _____, _____ en _____:

Dat de oorspronkelijke opdracht, zoals vermeld in de offerte, enkel bestond in het plaatsen van het zwembad en het gieten van een fundering en een vloerplaat voor een *poolhouse*, doet geen afbreuk aan het vaststaande, en erkende, feit dat deze beklaagden ook bijkomende werken uitvoerden, zijnde het "*op niveau brengen van de vloerplaat poolhouse*" en het gieten van een gewapende ondervloer voor het terras.

Het feit dat de beklaagden in de overtuiging waren dat de werken op grond van het Vrijstellingsbesluit waren vrijgesteld van vergunningsplicht, noch de aangevoerde goede trouw heeft enige relevantie voor het te last gelegde opzetvereiste, zoals hiervoor aangeduid (6.2, voorlaatste alinea).

Niet de oppervlakte aangeduid in de offerte of opdracht is van tel voor de eventuele toepassing van het Vrijstellingsbesluit, doch wel de effectief door opgerichte constructies ingenomen oppervlakte. Zelfs indien deze beklaagden bij de initiële werken van de offerte van mening waren dat geen stedenbouwkundige vergunning nodig was, dienden zij bij het vragen van bijkomende werken opnieuw oog te hebben voor de voorwaarden van het Vrijstellingsbesluit en steunt de stelling dat “*wat er achteraf is bijgekomen buiten iedere verantwoordelijkheid van (de beklaagden) valt*” op een onjuiste rechtsopvatting. De realiteit binnen de beklagde was echter dat er geen enkele aandacht werd besteed aan het bestaan van een voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunning en ook de voorwaarden van het Vrijstellingsbesluit nooit werden afgetoetst.

6.3.2 Wat betreft de beklaagden en :

Het gegeven dat deze beklaagden tijdens de uitvoering van de werken beschikten over een door de architect opgemaakt plan en zij de werken uitvoerden zoals de bouwheer hen opdroeg, ontsloeg hen niet van de verplichting na te gaan of een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning voorhanden was en de hen ter beschikking gestelde plannen en de wijze van uitvoering van de werken zoals opgedragen door de bouwheer overeenstemden met de vergunde plannen, als zodanig gewaarmerkt door de vergunningverlenende overheid, overeenstemden. Bovendien verklaarde dat hij wel kennis had van de afwijking van de uitvoering t.o.v. het vergunde plan.

Dat deze beklaagden de architect nooit zouden gezien hebben, is zonder relevantie voor de beoordeling van het opzet in hun hoofde.

Ook voor deze beklaagden geldt dat de voorgehouden goede trouw geen relevantie heeft voor het opzetvereiste en dit geen afbreuk kan doen aan het bestaan van opzet in hun hoofde.

De beklaagden hebben een verkeerde rechtsopvatting over het begrip wetens en willens als opzetvereiste voor het te last gelegde misdrijf: het hof herhaalt dat nu het schuldbestanddeel van een misdrijf zoals *in casu* bestaat in opzet, dit is het wetens en willens aannemen van een strafbare gedraging, het hof het bestaan van dit opzet geldig afleidt uit het door de hiervoor vermelde beklaagden gepleegde materiële feit en de vaststelling dat dit hen respectievelijk kan worden toegerekend (dit is *wetens*), terwijl de beklaagden geen rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid aanvoeren, noch enigszins aannemelijk maken (dit is *willens*). M.a.w., voor het bestaan van

dit (algemeen) opzet moeten de beklaagden niet de intentie hebben gehad een misdrijf te plegen, noch moet er sprake zijn van een bijzonder, zoals een bedrieglijk, opzet, maar volstaat in beginsel het stellen van een gedraging die strafbaar is gesteld. Om te kunnen ontsnappen aan deze strafbaarheid, moet een beklaagde het bestaan van een grond die zijn wil wegnam bij het stellen van deze gedraging enigszins aannemelijk maken.

De omstandigheden die deze beklaagden aanvoeren, namelijk de voorafgaande controle van het bouwperceel, waarop het gegoten grondplateau reeds aanwezig was en het ontvangen van een door de architect opgemaakt gedetailleerd plan, maken voor hen geen onoverwinnelijke dwaling uit. De beklaagden maken niet enigszins aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren zich de stedenbouwkundige vergunning en het vergund plan ter hand te laten stellen. Zij hebben ten onrechte vertrouwd op het hen door de bouwheer overhandigde plan en de instructies van de bouwheer.

Uit het niet vervolgen van de zwembadbouwer voor het in strijd met de oorspronkelijke plannen aanleggen van de vloerplaat van de *poolhouse*, kan geen enkel relevant gevolg voor het oordeel over de schuld van de beklaagden en verbonden worden.

Om te voldoen aan de grondwettelijke motiveringsplicht moet een rechter geen door de beklaagden aangevoerde rechtspraak "*ontmoeten*", zoals deze beklaagden aanvoeren, noch moet de rechter verwijzen naar andere rechtspraak die deze rechtspraak zou ontkrachten. Artikel 149 Grondwet, dat aan elke rechter de verplichting oplegt om zijn beslissing te motiveren, verplicht de rechter enkel tot het beantwoorden van de middelen die een partij aanvoert en niet tot het beantwoorden van elk argument dat een middel ondersteunt. Een rechter doet ook geen uitspraak bij wijze van algemeen geldende beschikking doch enkel met betrekking tot de bij hem geldig aanhangig gemaakte feiten.

7.1 De bewezen feiten zijn voor elke beklaagde die op strafgebied nog voor het hof is de voortgezette en opeenvolgende uitvoering van eenzelfde misdadig opzet en vormen één misdrijf waarvoor het hof voor elk van deze beklaagden één straf toepast.

7.2 De beklaagden en zijn instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersonen optreden, bij de uitoefening van hun beroep, zodat de verzwarende omstandigheid op grond van artikel 6.1.1., tweede lid, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor hen geldt.

7.3 De beklaagden en zijn professionelen in het uitvoeren van bouwwerken

die bij de bewezen feiten echter geen enkele aandacht hebben gehad voor de regels van de ruimtelijke ordening die gelden in het algemeen belang. Zij hebben achteloos hun medewerking verleend aan een flagrante stedenbouwkundige inbreuk en hadden daarbij enkel oog voor hun eigen financiële belangen en niet voor het belang van de buur.

De op te leggen straffen moeten de beklaagden als professionelen elk aanzetten tot een stipte opvolging van de stedenbouwkundige verplichtingen. Gezien het economisch voordeel dat bij de bewezen feiten werd nagestreefd, is een geldboete de meest aangepaste sanctie. Er wordt niet in het minst aannemelijk gemaakt dat een geldboete de beklaagden sociaal zou declasseren of hun reclassering op een onevenredige wijze zou bemoeilijken, zodat het gelasten van de opschorting van de uitspraak, zoals gevraagd door de beklaagden, niet passend is.

In het voordeel van de beklaagden _____ en _____ houdt het hof rekening met hun gunstig strafrechtelijk verleden en de omstandigheid dat zij de feiten pleegden in dienstverband, voor rekening van hun werkgever.

In het voordeel van de beklaagde _____ houdt het hof rekening met zijn gunstig strafrechtelijk verleden.

Deze elementen neemt het hof als verzachtende omstandigheden overeenkomstig artikel 85 Strafwetboek in aanmerking, wat toelaat deze beklaagden een straf onder het minimum op te leggen.

Voor de beklaagden _____ en de _____ laat het flagrant karakter van de voor hen bewezen feiten en de achteloze omgang met de stedenbouwkundige regels niet toe verzachtende omstandigheden toe te passen. De hierna bepaalde minimumgeldboete volstaat echter om ook deze beklaagden aan te sporen de regels van de ruimtelijke ordening voortaan in acht te nemen.

7.4 De bewezen feiten werden gepleegd na 31 december 2011 en voor 1 januari 2017, zodat het hof de opgelegde geldboete voor elke beklaagde verhoogt met 50 deciemmen.

Voor de beklaagden die natuurlijke persoon zijn moet de hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf deze beklaagden aanzetten tot betaling van de hen opgelegde geldboete.

8. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op 25 euro, sinds 1 januari 2017 te vermeerderen met 70 opdecimes tot 200 euro, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

De vergoeding voor administratieve kosten moet sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op 51,20 euro (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst

gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, B.S., 29 november 2012). Ook deze vergoeding heeft een eigen aard en is geen straf.

Het hof veroordeelt de beklaagden _____ ,
_____ en _____ tot betaling van deze bijdrage en
vergoeding.

9. Over de kosten oordeelt het hof zoals hierna bepaald.

10.1 Het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ leidde bij brief van 25 augustus 2015 bij het bevoegde parket een herstellvordering in. Deze herstellvordering is begeleid door het positief advies van 16 juli 2015 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, zodat is voldaan aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 6.1.41, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Het hof merkt volledigheidshalve op dat de brief van 25 augustus 2015 melding maakt van een tweede, gevoegde herstellvordering betreffende een zaak die volledig los staat van de huidige zaak. Deze herstellvordering bevindt zich ook niet in het huidige dossier. De werkwijze van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ om in één brief herstellvorderingen in verschillende zaken bij het parket in te leiden is opmerkelijk, alleen reeds vanuit het oogpunt van respect voor de privacy van de betrokkenen en het respect voor het geheim van het onderzoek, zonder dat dit op zich nochtans de rechtsgeldigheid van de herstellvordering aantast.

10.2 Bij brief van 8 juni 2015 aan het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ sloot de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich aan bij de door de stad bij het parket ingeleide herstellvordering. In deze brief werd uitdrukkelijk gevraagd de brief ter aanvulling van de adviesaanvraag van het college van burgemeester en schepenen van de stad over te maken aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid. Het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ heeft de brief echter niet aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid overgemaakt, doch heeft na het ontvangen van het positief advies van deze raad wat betreft de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen de brief van de stedenbouwkundig inspecteur enkel aan het parket meegedeeld, stellende dat de stedenbouwkundig inspecteur zich bij de vordering had aangesloten.

Uit het advies van 16 juli 2015 van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid volgt dat deze raad enkel kennis had van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ en niet van de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft deze herstellvordering niet in haar advies betrokken (en maakt er nergens melding van). Dat deze herstellvordering identiek is als deze van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ doet hieraan geen afbreuk.

Hieruit volgt dat wat betreft de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur geen positief advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid werd toegevoegd en deze herstelvordering niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 6.1.41, § 6, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening en deze herstelvordering niet-ontvankelijk is.

10.3 De herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad strekt tot het herstel in de oorspronkelijke toestand, wat volgens de herstelvordering inhoudt *“dat het poolhouse ofwel moet afgebroken worden, ofwel moet gereduceerd tot een niet-vergunningsplichtige constructie in overeenstemming met de geldende plannen van aanleg”*. De eiser in herstel vordert tevens de verbeuring van een dwangsom van 125 euro per dag bij niet naleving van het op te leggen herstel.

10.4 Artikel 159 Grondwet bepaalt dat de hoven en rechtbanken de algemene, provinciale en plaatselijke besluiten en verordeningen alleen toepassen in zoverre zij met de wetten overeenstemmen.

Zoals vermeld in het feitenoverzicht, verleende het college van burgemeester en schepenen van de stad bij beslissing van 15 juni 2015 een vergunning strekkende tot *“het regulariseren van poolhouse en zwembad – aanpassen bestaande ruwbouw”*.

Deze beslissing gaf gevolg aan de stedenbouwkundige aanvraag van 24 maart 2015 van strekkende tot *“regulariseren van poolhouse en zwembad – aanpassen bestaande ruwbouw”*.

Op grond van het bijzonder plan van aanleg “ ” bevinden het zwembad en *poolhouse* zich, zoals vermeld, in een zone voor private tuinen.

De bijzondere voorschriften van dit BPA bepalen dat bijgebouwen slechts een kroonlijsthoogte hebben van maximaal drie meter en een nokhoogte van maximaal 4,5 meter en dat indien aan de andere zijde van de perceelgrens reeds is gebouwd, deze bijgebouwen dienen aangesloten te worden tegen deze bebouwing.

Uit de gegevens van het strafdossier, evenals de door de burgerlijke partij voorgelegde foto's en plannen, blijkt dat het *poolhouse* afwijkt van deze voorschriften: het gebouw heeft een kroonlijsthoogte van ongeveer 3,62 meter (met inbegrip van de sokkel), een nokhoogte van ongeveer 5,12 meter (met inbegrip van de sokkel) en bevindt zich op ongeveer één meter van de muur van het terras van de meergezinswoning van de burgerlijke partijen.

Art. 4.4.1, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat in een vergunning, na een openbaar onderzoek, beperkte afwijkingen kunnen worden toegestaan op stedenbouwkundige voorschriften en verkavelingsvoorschriften met betrekking tot perceelafmetingen, de afmetingen en de inplanting van constructies, de dakvorm en de

gebruikte materialen. Artikel 3, § 2, Besluit van 5 mei 2000 van de Vlaamse regering betreffende de openbare onderzoeken over aanvragen tot stedenbouwkundige vergunning, verkavelingsaanvragen en aanvragen tot verkavelingswijziging bepaalt een uitzondering op de vereiste van het openbaar onderzoek, namelijk indien voor het gebied waarin het perceel gelegen is een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan, een bijzonder plan van aanleg of een niet-vervallen verkaveling bestaat en de aanvraag tot stedenbouwkundige vergunning in overeenstemming is met de bepalingen ervan, is een openbaar onderzoek niet vereist. Hieruit volgt dat *in casu* voor het verlenen van de regularisatievergunning wel een openbaar onderzoek vereist was: de afwijkingen in de aanvraag stemden niet overeen met het geldende BPA.

De regularisatieaanvraag werd door (de diensten van) het college van burgemeester en schepenen van de stad niet onderworpen aan een openbaar onderzoek. Dit brengt mee dat de beslissing tot het verlenen van de regularisatievergunning met miskenning van dit vereiste werd genomen, zodat de beslissing niet met de wet overeenstemt en het hof deze niet kan toepassen en dus bij de beoordeling van de herstellvordering de regularisatievergunning buiten toepassing laat.

De andere gronden die voor de onwettigheid van de regularisatievergunning door de burgerlijke partijen werden ingeroepen, kunnen niet tot een ruimere onwettigheid leiden en moet het hof dan ook niet verder onderzoeken.

10.5 Artikel 6.1.41, §1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt:

“Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en/of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en/of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,*
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken;*
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;*

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoot dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn.”

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel te vorderen, *in casu* herstel in de oorspronkelijke toestand, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

10.6 Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel ertoe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften het herstel in de oorspronkelijke toestand steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), moet de rechter nagaan of de herstellvordering uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

De uitzondering op het principiële te bevelen herstel overeenkomstig het in artikel 6.1.41, §1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening gemaakte onderscheid toont aan dat de omvang van de schade aan de plaatselijke ruimtelijke ordening, nog meer dan de overtreding zelf, bepalend is voor de keuze van de herstelmaatregel, zowel bij overtreding van de bestemmingsvoorschriften (artikel 6.1.41, §1, 1°), als voor de andere overtredingen (hetzelfde artikel, maar 2° i.p.v. 1°).

De mogelijkheid van afwijking van de bestemmingsvoorschriften en de mogelijke regulariseerbaarheid van inbreuken bij zonevreemde handelingen of werken is dan ook niet het doorslaggevende criterium. In beide gevallen blijft immers de evenredigheids- en redelijkheidstoets onverminderd van toepassing: het gevorderde herstel moet evenredig zijn aan de *in concreto* vastgestelde aantasting van de ruimtelijke ordening en de maatregel moet redelijk blijven in vergelijking tot de last die dit voor de betrokkene meebrengt. De

concrete vaststelling dat er schade is aan de plaatselijke ruimtelijke ordening volstaat om het eventueel te bevelen herstel naar recht te verantwoorden, zonder dat het hof de evenredigheidstoets die het uitvoert, nader moet toelichten in functie van de gepleegde overtreding en de modaliteiten zoals bepaald in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° en 2°, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

10.7 Het blijkt niet dat de gevorderde herstelmaatregelen gesteund zijn op motieven die vreemd zijn aan de goede ruimtelijke ordening of die uitgaan van een opvatting over de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is.

Wat betreft de goede ruimtelijke ordening, motiveert de herstellvordering het gevraagde herstel in de oorspronkelijke toestand door te stellen dat de nieuwbouw door de laterale verschuiving en de hogere nok een te nadrukkelijk aanwezig volume voor het aanpalende perceel vormt, wat betreft uitzicht en lichtinval. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid stelt in het advies dat de herstellvordering begeleidt dat de constructie die 1,5 meter hoger is dan het BPA toelaat, zich over 5,42 meter bevindt voor een terras en ramen van de oostelijk aanpalende meergezinswoning en dit slechts op een afstand van één meter van de perceelgrens met deze woning en dat dergelijke inplanting van de zeer hoge constructie onaanvaardbaar is ter plaatse en met zich meebrengt dat er objectieve hinder is voor bewoners van de rechts aanpalende meergezinswoning op het vlak van uitzicht en lichtinval. Deze overwegingen dragen de herstellvordering voldoende concreet in functie van de goede ruimtelijke ordening.

Het gevorderde herstel blijkt ook redelijk te zijn in vergelijking met de eventuele last die dit voor de betrokkenen meebrengt, waarbij het herstel naar een wettige toestand niet als een last mee in rekening kan worden gebracht.

Het bevelen van het herstel naar een wettige toestand is ook geenszins een niet-toelaatbare schending van het eigendomsrecht van de veroordeelde.

Het herstel in de oorspronkelijke staat houdt het herstel in naar een wettige toestand. Dit houdt niet noodzakelijk in het herstel in de materiële toestand die gelijk is aan de toestand die voor de inbreuken bestond, dan wel die zou bestaan hebben als de stedenbouwkundige inbreuken niet zouden gepleegd zijn.

10.8 Voor zover de herstellvordering strekt tot het niet uitspreken van de herstellvordering *“wanneer de stedenbouwkundige vergunning van 15 juni 2015 voor het regulariseren van poolhouse en zwembad en aanpassen ruwbouw volledig en correct wordt uitgevoerd”* is deze herstellvordering onwettig, gezien dit steunt op de door het hof onwettig bevonden regularisatievergunning. Ten overvloede merkt het hof op dat het laten afhangen van dergelijke voorwaarde voor het uitspreken van de herstellvordering, deze herstellvordering onuitvoerbaar maakt en ook om die reden ook in zover intern onwettig. De gedeeltelijke

onwettigheid van de herstelvordering staat het uitspreken van de herstelvordering wat betreft de wettig gevorderde herstelmaatregelen niet in de weg.

10.9 De door het college van burgemeester en schepenen van de stad wettig gevorderde herstelmaatregelen zijn nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen. Niets wijst erop dat de plaats in de oorspronkelijke toestand werd hersteld en dit werd ook niet overeenkomstig artikel 6.1.45 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vastgesteld. Deze bepaling stelt: *“De overtreder brengt de stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen onmiddellijk, bij aangetekende brief of bij afgifte tegen ontvangstbewijs, op de hoogte indien hij de opgelegde herstelmaatregel vrijwillig heeft uitgevoerd. Daarop wordt door de stedenbouwkundige inspecteur onmiddellijk en na controle ter plaatse een proces-verbaal van vaststelling opgemaakt.*

De stedenbouwkundige inspecteur zendt een afschrift van het proces-verbaal van vaststelling aan de gemeente en de overtreder.

Behoudens bewijs van het tegendeel, geldt enkel het proces-verbaal van vaststelling als bewijs van het herstel en van de datum van het herstel.”

Er is, zoals hiervoor vermeld, evenmin regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning die strookt met de wet en die werd uitgevoerd.

10.10 De vrees bestaat dat de veroordeelde niet zonder enig drukkingsmiddel het herstel zal uitvoeren. De lange tijd tot de uitspraak heeft de veroordeelde niet benut voor het bewerkstelligen van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat. In die omstandigheden is het opleggen van een dwangsom wel degelijk aangewezen om de veroordeelde tot het uitvoeren van het herstel aan te sporen.

Het college van burgemeester en schepenen van de stad vordert een dwangsom ingeval van niet-uitvoering van het herstel. Gelet op de onwil van de veroordeelden tot nu om te zorgen voor vrijwillig herstel is het opleggen van een dwangsom noodzakelijk om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregelen. Het bedrag van de dwangsom bepaalt het hof zoals hierna bepaald.

Gelet op de lange tijd dat de veroordeelden het herstel al hadden kunnen uitvoeren en hun keuze de afloop van deze zaak af te wachten en de termijn die hen hiertoe nog wordt gegund, is er geen reden om nog een respijtermijn te bepalen in toepassing van artikel 1385bis, vierde lid van het Gerechtelijk Wetboek.

10.11 Het hof machtigt in overeenstemming met artikel 6.1.46 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening het college van burgemeester en schepenen van de stad en de stedenbouwkundige inspecteur om ambtshalve in de uitvoering van het bevolen herstel te

voorzien voor het geval de veroordeelden daartoe niet overgaan binnen de gestelde termijn. Het feit dat de herstellvordering van de stedenbouwkundig inspecteur niet-ontvankelijk is, doet geen afbreuk aan de wettelijke verplichting voor de rechter ook de stedenbouwkundig inspecteur te machtigen tot deze ambtshalve uitvoering.

10.12 Dat een beklagde geen eigenaar is (of geen eigenaar meer is) van het perceel en de constructie(s) waarop een herstel betrekking heeft, staat er niet aan in de weg dat het herstel ook tegen hem wordt uitgesproken. Dit is evenmin zo omdat het herstel aanvankelijk niet tegen hem zou gevorderd zijn. De opgelegde herstelmaatregelen werken immers *in rem* en zijn gesteund op de respectievelijk voor de betrokken beklagde(n) bewezen stedenbouwkundige misdrijven. Ten aanzien van welke beklagde de herstelmaatregelen worden uitgesproken hangt niet af van de aanwijzing daartoe door de eiser in herstel, maar van welk misdrijf waarop de gegronde herstellvordering steunt voor een beklagde bewezen is.

11.1 De burgerlijke partijen vragen voor het hof enerzijds bevestiging van het bestreden vonnis, anderzijds vorderen zij het volgende:

“In hoofdorde, beklagden zich voor recht te horen zeggen dat de vergunning afgeleverd door het college van burgemeester en schepenen van de stad van 15 juni 2015 onwettig is en bij toepassing van artikel 159 GW buiten toepassing moet worden gelaten.

Beklaagden op grond van artikel 1382-1383 Burgerlijk Wetboek hoofdelijk, in solidum, de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen om over te gaan tot de afbraak van het opgerichte poolhouse met bijhorend zwembad, gelegen te gekend te kadaster onder de vermelding ’, dit binnen een termijn van 6 maanden vanaf de datum de uitspraak van het tussen te komen vonnis.

Dienvolgens beklagden ook hoofdelijk, in solidum, de ene bij gebreke aan de andere te veroordelen tot betaling van een dwangsom van 500 euro per dag vertraging in het uitvoeren van de door de rechtbank bevolen aanpassingswerken.

Tevens een door conluanten aan te duiden gerechtsdeurwaarder te machtigen om na verloop van voormelde termijn van 6 maanden ter plaatse te gaan om de nodige vaststellingen te doen, na partijen per aangetekende brief te hebben opgeroepen om hierbij aanwezig te zijn.

Ondergeschikt, beklagden op grond van artikel 1382-1383 Burgerlijk Wetboek en/of artikel 544 Burgerlijk Wetboek te veroordelen tot het betalen van een provisionele schadevergoeding van 20.000 euro.”

Gezien aldus anders en meer gevorderd is dan in het bestreden vonnis aan deze burgerlijke partijen werd toegekend, impliceert de vordering van de burgerlijke partijen in conclusies voor het hof incidenteel beroep overeenkomstig artikel 204, § 4, Wetboek van Strafvordering. Dit incidenteel beroep is ontvankelijk.

11.2 Dat de burgerlijke partijen eenzelfde of gelijkaardige vordering reeds eerder inleidden voor een burgerlijke rechter, staat er niet aan in de weg dat zij deze vordering ook stellen voor de strafrechter, thans het hof. Geen enkele wettelijke bepaling vormt hiertoe een hinderpaal.

Het hof dient de, omstandige, argumentatie die de beklaagden ter ondersteuning van dit middel aanvoerden, niet verder te ontmoeten.

11.3 Dat de burgerlijke partijen in hun "*eerste besluiten*", dit is conclusies, voor het hof geen vordering tegen de beklaagden en zouden hebben ingesteld, heeft niet tot gevolg dat de burgerlijke partijen geen vordering (meer) tegen deze beklaagden zouden stellen. Bovendien berust dit op een verkeerde feitelijke vaststelling.

11.4 Het buiten toepassing laten van de onwettige regularisatievergunning, zoals hiervoor vermeld, geschiedt niet (louter) op vordering van een partij. Het hof is, op grond van artikel 159 Grondwet, hier ambtshalve toe verplicht. Ten onrechte voeren de beklaagden aan dat het hof "*niet bevoegd*" zou zijn zich hierover uit te spreken, omdat dit *in casu* de uitspraak over een subjectief recht (op grond van artikel 544 Burgerlijk Wetboek) zou inhouden. Het hof beoordeelt de vordering van de burgerlijke partijen, gesteund op bewezen misdrijven, overeenkomstig artikel 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering en artikel 1382 Burgerlijk Wetboek.

Het feit dat de burgerlijke partijen geen (administratief) beroep instelden tegen de regularisatievergunning van 15 juni 2015 staat hun burgerlijke partijstelling niet in de weg, noch ontnemt dit hun belang hiertoe.

11.5 Hij of zij die schade lijdt ten gevolge van een onrechtmatige daad heeft het recht het herstel in natura te vorderen, wanneer zulks mogelijk is en geen rechtsmisbruik oplevert.

Het recht van de derde-benadeelde uit een bouwmisdrijf op herstel *in natura* vindt een begrenzing in het verbod op rechtsmisbruik. Het feit dat de derde-benadeelde zijn recht tot herstel ontleent aan wettelijke bepalingen waarvan de overtreding strafrechtelijk kan worden gesanctioneerd, doet hieraan geen afbreuk. Het hof kan het bestaan van rechtsmisbruik echter niet ambtshalve inroepen. Wanneer de overtreder nalaat aan te voeren dat de herstellvordering rechtsmisbruik uitmaakt, moet de rechter, die het oorzakelijk verband tussen een bewezen schade in hoofde van de derde-benadeelde en het

bouwmisdrijf vaststelt, en verder constateert dat er geen (wettige) regularisatievergunning voorhanden is, de herstellvordering in de regel toekennen.

Het feit dat een overheid, een eiser in herstel als een stedenbouwkundig inspecteur en/of een college van burgemeester en schepenen, ook het herstel in de oorspronkelijke toestand vordert, staat de vordering tot herstel *in natura* door een burgerlijke partij niet in de weg.

11.6 Er is een oorzakelijk verband tussen de voor de beklaagden respectief bewezen misdrijven en een vaststaand nadeel voor de burgerlijke partijen. De burgerlijke partijen zijn in beginsel gerechtigd het herstel *in natura* te vorderen, wat zij in hoofdorde doen, meer bepaald het herstel in de oorspronkelijke toestand.

Het nadeel voor de burgerlijke partijen doet zich voor in een verhinderd en verminderd uitzicht vanop het terras van de meergezinswoning en het verminderen van lichtinval op die plaats door de wederrechtelijke plaatsing van het *poolhouse*. Voor zover de wederrechtelijke toestand zou behouden blijven, zou dit ook een waardevermindering van het pand van de burgerlijke partijen mee kunnen brengen. Bij uitvoering van het herstel *in natura* zou deze eventuele waardevermindering dan ook ophouden te bestaan.

Het hof stelt vast dat de burgerlijke partijen in hoofdorde ook geen vordering met betrekking tot de waardevermindering stellen. Het is pas als de vordering in hoofdorde niet zou worden ingewilligd, dat de burgerlijke partijen in ondergeschikte orde de betaling van een provisionele schadevergoeding vorderen.

Het herstel *in natura* dat de burgerlijke partijen vorderen is gegrond zoals hierna bepaald.

11.7 De wederrechtelijke plaatsing van het zwembad brengt voor de burgerlijke partijen niet het vermelde nadeel mee. De oorspronkelijke beklagde (en zijn echtgenote) beschikte(n) over een stedenbouwkundige vergunning voor, onder meer, een zwembad, zij het dat deze op een andere plaats en anders gepositioneerd op het perceel moest worden opgericht. De watercapaciteit van het vergunde zwembad was vergelijkbaar met deze van het wederrechtelijk uitgevoerde zwembad, zodat de invloed voor het waterbergend vermogen en de waterhuishouding van het perceel nagenoeg onveranderd is naargelang de wederrechtelijke of legale uitvoering van het zwembad. Het zwembad beperkt niet het uitzicht en de lichtinval van de burgerlijke partijen. Het zwembad brengt geen nadeel mee voor de burgerlijke partijen mee, in de zin zoals voorgehouden door de burgerlijke partijen.

11.8 Om de redenen zoals hiervoor vermeld ten aanzien van de herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad , vorderen de burgerlijke partijen terecht de verbeurte van een dwangsom bij niet naleving van de uitvoering van het herstel *in natura*.

11.9 De burgerlijke partijen verduidelijken niet waartoe het onderdeel van hun vordering strekt dat luidt *“een door (de burgerlijke partijen) aan te duiden gerechtsdeurwaarder te machtigen om na verloop van (een termijn van zes maanden) ter plaatse te gaan om de nodige vaststellingen te doen, na partijen per aangetekende brief te hebben opgeroepen om hierbij aanwezig te zijn”*. Op grond van de veroordeling in het dictum hierna, zullen de burgerlijke partijen sowieso over een titel beschikken die zij kunnen (laten) uitvoeren overeenkomstig de wet, zonder dat het hof al de aanduiding van een gerechtsdeurwaarder moet voorzien. Dit onderdeel van de burgerlijke partijen wijst het hof af als ongegrond.

11.10 Gezien de vordering in hoofddorde tot herstel in natura wordt toegekend, heeft het hof de ondergeschikte vordering niet te beoordelen.

11.11 Er is evenmin grond om het *“vonnis”* (sic; lees: arrest) uitvoerbaar bij voorraad te verklaren; de burgerlijke partijen voeren hiervoor ook geen argumenten aan.

11.12 Volledigheidshalve merkt het hof op dat de aanvoering van de beklaagden dat de burgerlijke partijen zelf stedenbouwkundige inbreuken zouden hebben gepleegd, wat overigens niet is aangetoond, geen enkele invloed en relevantie heeft voor het bestaan van het nadeel als gevolg van de bewezen misdrijven.

11.13 Krachtens artikel 162*bis*, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering veroordeelt ieder veroordelend arrest uitgesproken tegen de beklaagde, deze beklaagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg. De strafrechter moet de rechtsplegingsvergoeding begroten. Deze begroting heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per in het gelijk gestelde burgerlijke partij, met de beperking bepaald door artikel 1022, zesde lid, Gerechtelijk Wetboek, namelijk maximum het dubbel van de maximale rechtsplegingsvergoeding waarop de begunstigde die gerechtigd is om de hoogste vergoeding te eisen aanspraak kan maken.

Er werden geen redenen aangevoerd om een ander bedrag dan het voorziene basisbedrag toe te kennen, wat is het bedrag door het vermelde KB bepaald voor een niet in geld waardeerbare vordering.

12. Er zijn geen overige burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof deze niet aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

- 85 en 100 Strafwetboek;
- 11 Bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen;
- 211 en 211*bis* Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend **met eenparige stemmen:**

stelt vast dat de volgende beslissingen van het vonnis van 16 maart 2016 niet bestreden zijn:

de beslissingen waarbij _____, (_____) en _____ elk schuldig werden bevonden aan de enige telastlegging, onderdelen 1 tot en met 5 en hiervoor elk tot een straf (gedeeltelijk met uitstel van tenuitvoerlegging), een vervangende gevangenisstraf, de bijdrage aan het Slachtofferfonds, de vergoeding voor administratieve kosten werden veroordeeld en zij hoofdelijk tot de kosten van de strafvordering werden veroordeeld;

wijzigt het vonnis van 16 maart 2016 voor zover bestreden als volgt:

Strafrechtelijk

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de enige telastlegging, onderdelen 1, 2 en 3 en veroordeelt haar voor deze feiten samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, verhoogd met 70 deciemmen tot 200 euro;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro

verklaart de beklaagde _____ schuldig aan de enige telastlegging, onderdelen 1, 2 en 3 en veroordeelt hem voor deze feiten samen tot een geldboete van 500 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 3.000 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, verhoogd met 70 deciemmen tot 200 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro

verklaart de beklaagde schuldig aan de enige telastlegging, onderdelen 1, 2 en 3 en veroordeelt hem voor deze feiten samen tot een geldboete van 400 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 2.400 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, verhoogd met 70 deciemmen tot 200 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

verklaart de beklaagde schuldig aan de enige telastlegging, onderdelen 4 en 5 en veroordeelt haar voor deze feiten samen tot een geldboete van 2.000 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 12.000 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, verhoogd met 70 deciemmen tot 200 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

verklaart de beklaagde schuldig aan de enige telastlegging, onderdelen 4 en 5 en veroordeelt hem voor deze feiten samen tot een geldboete van 750 euro, verhoogd met 50 deciemmen tot 4.500 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bijdrage van 25 euro in het Slachtofferfonds, verhoogd met 70 deciemmen tot 200 euro;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van 51,20 euro;

veroordeelt de beklaagden en hoofdelijk tot betaling van de helft van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie in zijn geheel begroot op 405,69 euro in eerste aanleg en 464,57 euro in beroep;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de helft van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie in zijn geheel begroot op 405,69 euro in eerste aanleg en 464,57 euro in beroep;

Herstelvordering

verklaart de herstelvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur niet-ontvankelijk;

verklaart de herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk niet-ontvankelijk voor zover deze strekt tot het niet uitspreken van de herstelvordering wanneer de stedenbouwkundige vergunning van 15 juni 2015 voor het regulariseren van *poolhouse* en zwembad en aanpassen ruwbouw volledig en correct wordt uitgevoerd;

verklaart de herstelvordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad Kortrijk ingeleid bij brief van 8 juni 2015 bij het parket ontvankelijk en gegrond in de volgende mate:

beveelt de beklaagden _____, _____ en _____ op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ tot herstel in de oorspronkelijk staat van de plaats gelegen te _____, kadastraal gekend onder _____ door de volledige afbraak van het *poolhouse* en de legale verwijdering van de afbraakmaterialen en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

verbeurt op vordering van het college van burgemeester en schepenen van de stad _____ ten laste van elk van de beklaagden _____, _____ en _____ een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, met een maximum van 125.000 euro voor elk van hen;

Burgerlijke vordering

verklaart de vordering gesteld door de burgerlijke partijen _____ en _____ ontvankelijk en gegrond zoals hierna bepaald:

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ op vordering van de burgerlijke partijen _____ en _____ tot herstel *in natura* door op de plaats gelegen te _____ kadastraal gekend onder _____, over te gaan tot de volledige afbraak van het *poolhouse* en de legale verwijdering van de afbraakmaterialen en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde is gegaan;

verbeurt op vordering van de burgerlijke partijen , , en , ten
laste van elk van de beklaagden , , en
een dwangsom van 125 euro per dag vertraging in de nakoming van dit
bevel, met een maximum 125.000 euro voor elk van hen ;

veroordeelt de beklaagden , , er
hoofdelijk tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro in
eerste aanleg en 1.440 euro in beroep aan de burgerlijke partij ;

veroordeelt de beklaagden , , en
hoofdelijk tot betaling van een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro in
eerste aanleg en 1.440 euro in beroep aan de burgerlijke partij ;

verklaart het meer of anders gevorderde ongegrond;

houdt geen overige burgerlijke belangen aan.

Kosten eerste aanleg: € 405,69

Kosten beroep:

	Afschriften akten HB:	€ 18,00
	Opstelrecht ber. beklagden:	€ 175,00
Dagv.		
	en :	€ 75,80
Dagv.	:	€ 52,49
	Dagv. :	€ 25,26
	Dagv. ::	€ 25,26
Dagv.	en eiser tot herstel:	€ 50,53
		€ 422,34
	+ 10 %:	€ 42,23
	Totaal:	€ 464,57

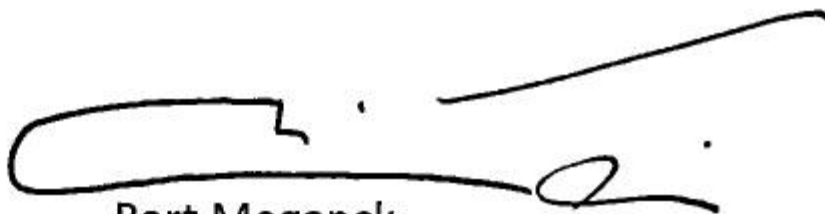
Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter Erik Van de Sijpe, als voorzitter, en de raadsheren Bart Meganck en Steven Van Overbeke, en in openbare rechtszitting van **21 april 2017** uitgesproken door voorzitter Erik Van de Sijpe, in aanwezigheid van Wouter Terrijn, substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier Leentje Mouton.

Leentje Mouton

Steven Van Overbeke

Bart Meganck

Erik Van de Sijpe

